

fig blot til en enkelt Klasse af Pensionister. — Dermed tror jeg at have omtalt de Andringer, der ere stillede om andre Emner end om Indvalider. Hvad Invaliderne angaar, antager jeg, at den Udtalelse, jeg har fremstillet om dem, maa være tilstrækkelig. Jeg tvivler ikke om, at det der er anbefalet til Henvisning og til fornyet Undersøgelse, ogsaa vil blive henvist dertil, og selvfølgelig skal, hvad der bliver henvist, ogsaa blive undersøgt paa ny men — jeg tillader mig at udtale den Formening — dersom vi i Virkeligheden til Bunds her skulle gøre os Rede for hvert enkelt foreliggende Tilfælde, saa tror jeg nok, det vil ske paa Beføstning af de andre og vistnok dog vigtigere Sager, som endnu staa til Afgørelse i Dag.

Bust: Ja, den højtærede Finansminister møder mig til at gøre nogle Bemærkninger. Jeg har egentlig hintet at føje til den Forklaring, den ærede Ordfører gav, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at den højtærede Finansminister maa have overhørt den Bemærkning, han kom med angaaende disse Andragender for Grænsebeboerne, ellers vilde han neppe have svaret, som han svarede. Det er ingenlunde Tilfældet, at Finansudvalget har indstillet disse Folk saadan uden videre til almindelig Erstatning; men det, Finansudvalget har gjort, er, som det ogsaa blev udtalt af den ærede Ordfører, det, at vi have henvist denne Sag til Undersøgelse for at saa undersøgt, hvor mange af disse Andragere, der besidder Jord paa begge Sider af Grænsen, som i 1864 ejede saadanne Ejendomme, der da bleve gennemskaarne af Grænsen. Vi havde meget god Grund til at gøre det og til ikke at tro, at der skulde komme videre Konsekvenser deraf, da vi kende Forholdene ude paa Landet godt nok til at vide, at naar denne Mand fra Villehøl allerede i 1873—74 har faaet Erstatning, og hans Naboer og Genboer hørte, at der kunde faas Erstatning, saa havde vi nok, dersom der gaves ret mange af den Slags Ejere ved Grænsen, hørt noget til dem siden 1874. I den Tid, jeg har haft den Ære at sidde i Rigsdagen og at repræsentere den sydlige Del af Danmark nede ved Grænsen — det ærede Medlem fra Bonsild (Paulin) repræsenterer jo den anden Del langs Grænsen — er der ikke, saa vidt jeg ved, kommet et eneste Andragende fra Grænseboere om Erstatning i lige Forhold, og der har dog været Afspærring flere Gange. Nu har Udvalget ment, at det ikke var mere end simpel Retfærdighed, at disse Mænd, hvis

Jorder ere blevne skaarne igennem ved Grænsereguleringen i 1864, og som altsaa paavisselig have lidt et Tab, som Staten — selvfølgelig imod sin Vilje — har paaført dem, have Krav paa Erstatning. De komme jo ind under den Grundlovsbestemmelse, at man kan være tilpligtet i det offentlige Interesse at afstaa noget af sin Ejendom, men kun mod fuld Erstatning. Dette er vor Grund; videre har Udvalget slet ikke strakt sig. Naar Undersøgelsen er foretagen, vil det vise sig, hvor mange Beboere der kan være Tale om, og det vil vise sig, at det ikke er ret mange. Derfor beder jeg den ærede Finansminister tage velvillig paa denue Sag, og det saa meget mere, som jeg ikke tror at huske fejl, naar jeg siger — og saa meget maa jeg maasse nok udtale om Udvalgsforhandlingerne angaaende denne Sag — at den Dag, da vi havde Konference med den ærede Finansminister om disse Andragender, udtalte den ærede Minister sig paa en noget lignende Maade som i Dag; han havde de samme indadgaaende og i Enkelthederne gaaende Oplysninger om, hvad der var passeret i 1872, 73, 74 — men den ærede Minister udtalte samtidig, at det var maasse glemt i 1864, i den Udtalelse antog jeg, at den ærede Minister indrømmede, at da vi fik hele Forholdet opgjort med Rigsstadeerstatningen i 1864, vare de Folk langs Grænsen, hvis Ejendomme vare blevne gennemskaarne, blevne glemt. Dette kan virkelig ikke sammenlignes med en almindelig Erstatning som, naar en Mand i Korsens kommer og siger: Paa Grund af Koleraforholdene have mine Handelsinteresser lidt det og det Skaar. Jeg indrømmer den ærede Minister, at saadanne Erstatninger kunne vi ikke komme ind paa, thi det vilde gaa op i mangfoldige Millioner, men det forekommer mig, at det Forhold ikke kan sammenlignes med Forholdet ved Grænsen, hvor en Gaardmand eller Husmand faar sin Jord delt i to lige store Dele, hvoraf den ene Del ligger i Thyland, den anden Del i Danmark, og hvor Forholdene baade paa den ene og paa den anden Maade komme til at stille sig saaledes, at Ejeren, der bor paa den ene Side af Grænsen, ikke kan komme til den anden Side af Grænsen, naar han allerhelst skulde til den. Det kan ikke nytte, at man siger, at saa kan Manden stille sig ved den Ejendom, hvorfor vil han saa blive ved at beholde et saadant Stykke Jord, der ligger paa den anden Side Grænsen? Det er lettere sagt end gjort, naar man ved, at Forholdet netop i den nordlige Del af Sønderjylland har været det, at der siden 1864 har været en meget